

Sag ikke kan føres ud i Livet, maa den dele Vilkaar med saa mange andre Krav, som Demokratiet har stillet, det kommer af Tidernes Ugunst, det er ikke værre for den enkelte Opgave end for saa mange andre Opgaver i Samfundet, som ligge og vente paa deres Løsning. Den maa vente ligesom de. Da den ærede Formand har henstillet til os at afforte Debatten saa meget som muligt, skal jeg ikke forbyde mig videre i de øvrige Spørgsmaal. Jeg har troet at være berettiget til at fremsætte disse almindelige Anskuelse i Hovedspørgsmaalet, som det vil komme til at staa paa. Der er Detailspørgsmaal, som ogsaa kunde have Interesse, men dem skal jeg ikke nu komme ind paa.

Jagt: Da jeg ikke har i de hidtil stedfundne Udtalelser fundet Udtryk for, hvad jeg mener om den her foreliggende Sag, skal jeg tillade mig at fremkomme med min Mening derom. Hver Tid har sine Galstaber, og Jærnbanegalskaben er en af dem, som hører vor Tid til. I tidligere Tid hørte jeg til de saa, som støttede Jærnbaneanlæg, selv hvor der var liden Udbygning til, at de kunde forrente sig, naar man blot havde Sikkerhed for, at de fremmede saadanne Almeninteresser, hvori man kunde finde en Erstatning for de gjorte Øre, men i vore Dage er man kommen saa vidt, at naar man blot har Fantasier og Subtiliteter om de store Fordele, som skulle opnaas ved Jærnbaneanlæg — selv uden at man har noget postivt at støtte sig til — saa indbringer man et Jærnbaneforslag og gør Krav paa Statens Understøttelse dertil. I dette Forslag i Klar er man endog gaaet saa vidt, at man har forlangt, at Staten skulde yde Halvdelen af Udgifterne til saadanne Jærnbaneanlæg, paa saa usikre Bænder som det, der her er Tale om! Dette kan jeg ikke være med til. Der gives mange andre Statsinteresser, hvor man med langt større Sikkerhed kunde se Statens Penge anvendte. Over for Fabrikker for Agerbrugsmaskiner og andre lignende Foretagender, som kunne udvilde Erhvervet, tror jeg ikke, at nogen vil komme og mene, at det skal være Statens Opgave at anvende sine Midler til at hjælpe dem, altsaa paa den Slags Opgaver. Der er andre, som have langt større Krav paa Statens Omsorg, jeg skal der blot nævne vore Fiskere ved Vesterhavet, som næsten daglig for at tjene deres Brød maa bove deres Liv, og Kirkegaardene langs med Vestkysten vise tilskrækkelig, hvilket paatrængende Krav de have paa Statens Omsorg. Der er indkommet mange Andra-

gender, og der er ogsaa i dette Øjeblik Andragende inde om, at man ved Anlæg af Havne og Moler paa Vestkysten vil yde den Beshyttelse mod de Farer, som de ere udsatte for, naar de under uheldige Vindforhold skulde søge tilbage til Hjemmet. Men for at vende tilbage til Lovforslaget mener jeg altsaa, at naar man ikke har større Garantier end dem, man har for de i dette Lovforslag opførte 15 Jærnbaner, er det, efter min Overbevisning ubetimeligt at forlange, at Statskassen skal gøre saa store Øre, som jeg da ogsaa for mit Vedkommende ikke er i Stand til at se, at den kan paatage sig, navnlig naar man fra alle Sider, maasse med Undtagelse af den lille Kredts, jeg staar nærmest, viser aabenbar Utilbøjelighed til at aabne Staten ny Indtægtskilder, hvoraf de kunne dække de forøgede Udgifter. Og saa spørger jeg, hvorledes ere da disse Lovforslag om de 15 Jærnbaner blevne sammentoblede i eet Lovforslag? Der springer det jo straks i Øjnene, at hver enkelt af disse Lovforslags Indbringere ikke have haft rigtig god Tro til, at hvert enkelt af disse Lovforslag i sig har haft et saadant Værd, at han alene derved kunde staffe det Tilslutning hos Rigsdag og Regering. Den ene har saa sagt til den anden: Vil du støtte mit Forslag, saa skal jeg støtte dit, og paa den Maade have de fanget den ene efter den anden, indtil de troede, at de nu vare stærke nok til at kunne tvinge Regeringen og Rigsdagen til at støtte Forslaget. Men den Art Kompromis'er har jeg bestandig kæmpet imod. De staa i fuldstændig Strid med de Tanker, hvorpaa Forsætningen er bygget og med dens Fordeling af Lovgivningsmagten mellem de forskellige Faktorer, saaledes at disse ud fra forskellige Standpunkter kunne bestemme, om de kunne give Lovforslaget deres Tilslutning eller ikke. Denne Garanti forsvinder fuldstændig, naar man, som det her er Tilfældet, sælger og løber Stemmer (Afbrydelse). Ja, de kunne godt se, mine Herrer, de lo ogsaa i Frankrigs Deputeretkammer ad disse Historier, men nu foregaar Begivenheder i Paris, som man kun med den største Pinagtighed kan læse om, og jeg maa dog der bemærke, at der ikke kan være Tvivl om, at disse Mænd, der nu i Paris ere anklagede som Forbrydere, oprindelig have været fæderlandsfjendte, ærlige Mænd af den hæderligste Karakter, og at de nu kun ere komne saa vidt, fordi de have indladt sig paa den Slags Sjakren med deres Indflydelse. Jeg har altid misbilliget en saadan Kærd, og jeg anser det for i højeste Grad uretfærdigt, at man har behandlet